

"סוויטה זעירה לתזמורת קאמרית"

סוויטה זו חוברה לתזמורת כלי קשת חליל ותוף קטן.
תזמורת כלי הקשת כוללת: שתי קבוצות של כינורות (קבוצת
כינור ראשון וקבוצת כינור שני) - ויולות וצ'לים.
לסוויטה שישה פרקים שרובם בעלי אופי ריקודי (פרט לראשון
ולרביעי) -

1. שיר הודיה.

2. דבקה.

3. ריקוד.

4. נופיה (פסטורלה).

5. בורלסקה.

6. משחק הרועים.

מתוך ששה פרקי הסוויטה נבחרו לביצוע בקונצרט זה שני מחולות:
"הדבקה" ו"ריקוד".

על מחול ה"דבקה"

ריקוד גברים כפרי, במקורו - ערבי. הגברים מחזיקים זה את
זה בשרשרת, בשורה חזיתית הנעה הצידה באיטיות. הגבר
המוביל אותה מניף את ידו החופשית ולעיתים מנופף במטפחת.

הרכב התנועות הוא רקיעות וקפיצות - לסרוגין. משקל* הרקוד -
זוגי, המיפעם* - מהיר, ונוסחת המיקצב מוטעמת מידי פעם
ע"י קריאות הרוקדים.

על היצירה

ה"דבקה" של בוסקוביץ - מיפעמה מהיר, מיקצביה* ריקודיים וקפיציים והיא מבוססת על נעימה אחת בלבד, באופי מזרח-תיכוני. הנעימה מופיעה מספר פעמים בשינויים של גובה, מיקצב ותיזמור.

למרות מישכו הקצר של הריקוד, נבחין בו בשלושה חלקים. החלק המסיים דומה מאד לחלק הפותח.

הנושא הראשי של הדבקה מופיע לראשונה בקבוצת הכינור השני (דוגמה מס' 1).

לאחר מכן הוא עובר אל קבוצת הכינור הראשון ואל החליל. את הנושא הראשי מלווים הכינורות או הויולות במנגינה נגדית המבוססת אף היא על הנושא הראשי עצמו. שתי התיבות הראשונות של הנושא מהוות את גרעין המחול כולו. יש בו 2 היסודות של ריקוד הדבקה: הקפיצה והרקיעה והן באות לסרוגין בצורה זו:

שתי קפיצות מודגשות (♯ ♯) ומעין "סלסול" מהיר עם סינקופה* - המשאירים, כנראה, מקום לרקיעה (♯ ♯ ♯); ההדגשה תמיד על התיבה השנייה, בסוף ה"סלסול" - ברקיעה (דוגמה מס' 1).

שני יסודות אלה חוזרים בגבהים שונים בהמשך הנושא, ולמעשה - לאורך הריקוד כולו, ומלווים ע"י יתר הכלים בפריטה.

בחטיבה האמצעית אין למעשה חומר מוסיקלי חדש, אלא שינויים של הנושא. השוני הבולט והמשמעותי הוא בגוון הצליל: בעוד שבחטיבות הראשונה והשלישית בולטים כלי הקשת בלווי של תוף, הרי שבחטיבה השניה בולט צלילו של החליל, המעניק לריקוד הגברי והקיצבי - גוון של קלילות ועדינות (דוגמה מס' 2).

דוגמה מס' 2

לאחר החטיבה האמצעית - חוזרת, כאמור, חטיבה הדומה לחלק הפותח.

לקראת סיום הדבקה, מופיע הנושא הראשון בכינור ראשון בלבד. ההתלהבות של הדבקה הולכת ופוחתת והיא מסתיימת בצלילים שקטים ועדינים.

ה"ריקוד" הוא מעין שילוב של הורה מזרח אירופאית וריקוד
מזרחי. משקלו זוגי ($\frac{2}{4}$) ומובלט ע"י הדגשת הפעמה. לריקוד
שלוש חטיבות ברורות (כדוגמת המנואט-טריו-מנואט); הראשונה
והשלישית - זהות, ואילו השנייה - שונה ומהווה את ה"טריו".

החטיבות הזרות

הרכב: כלי קשת
ההפקה: נגינה בקשת

הטריו

חליל ותוף, וכלי קשת.
פיצ'יקטו, ונגינה בקשת.

פיצ'יקטור - פריטה על מיתר.
(מתיחס בדרך כלל לכלי קשת).

גובה: רגיסטרים אמצעיים
קו מלודי: V / V / בצעדים סמוכים
רגיסטרים גבוהים
ובמינעד צר

צלילים מתמשכים:

משך: צלילים קצרים
מהירים וקופצניים:

שקט, ושקט מאוד
(p, pp)

עוצמה: חזק ובינוני
(Mf, f)

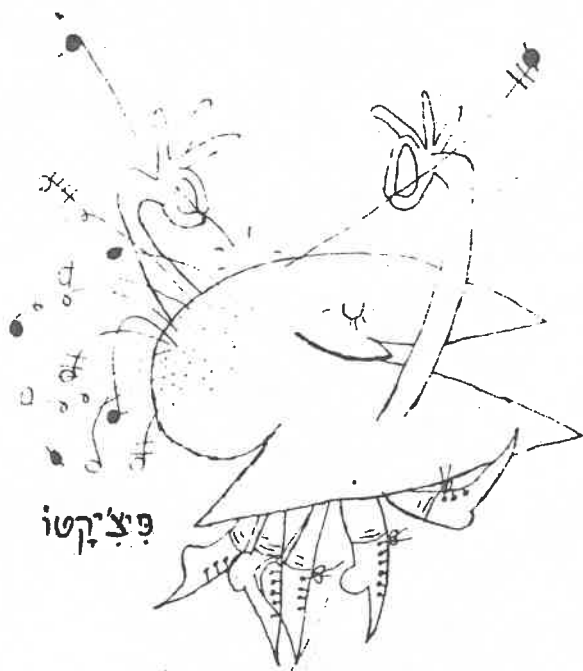
מיבנה: סימטריקה: משפטי שאלה ותשובה
חוזרים שלוש פעמים חוזרים ארבע פעמים.

אופי: נמרץ וגברי

בריקוד שני נושאים מוסיקליים:

הראשון - מופיע בחטיבה הראשונה ובחטיבה האחרונה.

והשני - בטריז.

נושא א':

הנושא קליט ופשוט, בדומה לשיר עֵם. הוא מופיע שלוש פעמים:

בפעם הראשונה - בקבוצת הכינור הראשון.

בפעם השנייה - גבוה יותר.

בפעם השלישית - הוא חוזר לגובה המקורי, אך מתחלק בין כלי נגינה שונים:

המשפט הפותח - בקבוצת הכינור השני ובויולות;
והמשפט הסוגר - בקבוצת הכינור הראשון, הויולות והצ'לי.

נושא ב':

הנושא מושמע בצלילים הגבוהים של החליל ובעוצמה חלשה. מלונים אותו כלי הקשת בפריטה. זימירותו ורכותו נוסכים אורח פסטורלית.

הנושא מופיע ארבע פעמים בשינויים של גובה וגוון. בולטים בו גם שינויים באמצעי ההבעה: לגטו*, סטקטו* ופיצ'יקטו*.